

Кілька слів для початку

Агов, я — змії! Звати мене Златоус. І брати в мене є: Чорній і Ярійло. Разом ми Змії Трьохголовий, хоча всі звуть нас Халепником. Бо росли ми, з халеп не вилазячи. А всі ж знають: те, що вважають халепою, часто може стати доволі захопливою подією. І тоді її всі називають пригодою. Цьогоріч із нами сталася цікава пригода: ми разом із подружкою Мотузочкою пішли в школу! Але про все за порядком.

Якщо і є в Скелястому Світі місце, у яке всі змієнки мріють потрапити, але далеко не всі можуть, то це Школа Семи Вітрів. Авжеж, ця школа — найсправжнісінька. Однак незвичайна. Бо вона розташована не в якомусь там Середньому Світі, а в найкращому поміж світів — Скелястому Світі Вічного Літа. І неспроста вона так називається. Тож трошки вам розповім про цю школу.

Коли стало зрозуміло, що після перемоги королеви Сонцівни та її синів, зміїв-вітрів, над близнюками-руйнівниками Змієм-Безладником і Змієм-Мороком та їхньою сестрою Зміївною-Стужею захист Скелястого Світу потребував чогось більшого, ніж звичайна зміїна сила; звісно, відразу подумали про магію. Нею володіли вороги — і Морок, і Безладник, і Стужа. Саме завдяки їй вони царювали в доісторичному Світі Вічного Мороку, Криги та Снігу. Тож перше, що зробила Велика Матір королева Сонцівна, після того як подарувала світу сонце, — щедро наділила найдостойніших змієнків магічними талантами-призначеннями, а разом із ними — великою відповідальністю. Досі ніхто не збагне, чому в одних призначення проявляється від народження, а інші мають пройти ритуал відкриття таланту в Школі Семи Вітрів. Але хай там як, ніхто нікому не заздрить. Бо надто зухвало — сумніватися у волі Великої Матері.

Отже, Школу Семи Вітрів створено для талановитих змієнків. Навіть із назви зрозуміло, хто її заснував. Так, це сім братів — синів Великої Матері: Паливода, Шаливір, Товчикамінь, Посвистач, Половій, Скачистрибайло та Крутій.

Мабуть, доречно більше розповісти про магічний талант, про те, як, коли й чому він проявляється. Усе

починається в той момент, коли мама-змія народжує яйце. Щойно то станеться, матуся має взяти яєчко, віднести до чорної скелі Семи Вітрів і покласти до підніжжя зі східного боку. Далі слід проказати молитву до Великої Матері й мовчки чекати. Головне — не прогавити моменту, коли перші сонячні промені освітять шкаралупу яйця і відкриють його барвистим візерунком, а чорну скелю огорнуть яскраво-червоним сяйвом. Щойно то станеться, змія має взяти в лапи яйце і прочитати на ньому майбутню долю своєї дитини. Якщо ж його не осяяло сонце чорної скелі, а на шкаралупі не з'явилося візерунку, пояснень може бути два: або ніяких магічних талантів дитина не має, або просто мама схід сонця, а з ним і благословення майбутнього змієнати проспала. І лише ті матусі, які щасливу мить не прогледіли й на власні очі бачили наділення магічним даром Великої Матері, можуть не вагаючись віддавати до Школи Семи Вітрів дитину, щойно тій виповниться десять років, і там змієня має пройти ритуал відкриття таланту.

До цієї особливої школи, за невеликими винятками, приймають лише за згодою батьків. Саме на них лягає вся відповідальність за життя дитини під час проведення ритуалу відкриття талантів. Траплялося, що надто самовпевнені, пихаті змії зверхньо ставилися

до нього, покладалися не на наявність благословення (бо його проспала), а на спадковість — усі ж бо вони нащадки зміїв-вітрів! — і віддавали дитину до школи. І тоді ставалося непоправне: дитя гинуло в ритуальному полум'ї. А нерідко було й таке, що мама забороняла дитинці йти до школи, позаяк проспала момент благословення, тож боялася безталання, хоча насправді змієня мало магічний дар. Часом талант був такий потужний, що проявлявся й без ритуалу. Що ж тоді? А тоді можна іншим шляхом потрапити до школи: змієнкою чи змієвною має продемонструвати своє призначення. Як ото зробила наша подруга Мотузочка. І дістала спеціальне запрошення на навчання від голови школи. А ще рекомендацію може дати хтось із представників Великого Порадника (їх іще називають радниками).

До чого я веду? А до того, що до Школи Семи Вітрів щорічно вступало не так і багато учнів. В один рік із нами до школи зголосилися віддати ще сімох змієнят. Проте батьки однієї змієвни в останній момент передумали. Сталося це тоді, коли химерник Ворон оголосив про те, що з плутанки Тура втекла Галиця — донька Всевида-Білотура. Новина декого налякала дужче від білого туману, що клубочився над чорною скелею і був гнівним подихом Змієвни-Стужі. Тому що це вдруге за всю історію існування плутанки-в'язниці

з неї визволився бранець. Та ще й смертельно небезпечний. Адже Галиця — убивця зміїв. Водночас з'ясувалася ще одна неприємна обставина. Виявляється, що лихий білий туман, який за недобрі вчинки карав усіх без винятку зміїв, драконів і химерних, ніяк не реагував на проступки нащадків Стужі.

Але щось я відхилився від теми. Мабуть, слід розповісти про те, як вивільнений під час ритуалу магичний талант у змієві розвивають. Зрозуміло, що недостатньо мати в собі, наприклад, дар зодчого: якщо його не вдосконалювати, то можна так і залишатися тільки звичайним носієм хисту, та й по всьому. Тож Школа Семи Вітрів не лише вивільняє магію, а й навчає змієня нею користуватися, допомагає розвивати її, удосконалювати.

Навчання триває сім років, а навчальний рік — сім місяців. І всі ці сім місяців учні перебувають у стінах школи. Ніяких канікул чи вихідних, як ото в людському світі. Наприкінці кожного року учні складають іспити, які у нас називаються вітровіями. Якщо не склав бодай одного вітровію, на наступний рік навчання не переходиш. Можеш перескласти, для цього дається три спроби, але якщо вони невдалі, тебе залишають на повторний рік — і знову наприкінці навчання треба скласти всі вітровії. Знаю, знаю, дуже

суворо. Але по-іншому бути не може, бо навчаються тут обрані й навчають їх найкращі з-поміж найкращих. Ось наші вчителі: химерна Хранимира, триголова золота зміївна Златомира Перекотикамінь, водяна аметистова зміївна Віродана Паливода, триголовий чорний змій Чорнотур Вернигоренко, п'ятиголовий зелений змій Живосил Ратибор, семиголовий мідний змій Гордогост Ярчук та дванадцятиголова рубінова зміївна Будана Мугинка. Звання вчителя не довічне. Його важко здобути й легко втратити. Учителі теж складають свої іспити. Як саме? Це велика таємниця для непосвячених.

Предметів, що їх вивчають у школі, з кожним роком навчання більшає й більшає. Зрозуміло, що у старших майстернях з'являються такі дисципліни, для викладання яких запрошують учителів навіть з інших світів.

Школа Семи Вітрів розташована в підніжжі Вітрогір, у Межигірській западині, що в оселищі Драконів. Це місце було обрано не просто так, а через бездоганне розташування. Вітрогори неприступною високою стіною, півколом, оперізують западину із заходу, півночі та сходу. Це суцільне гірське пасмо, рясно помережане річками, потічками, струмочками та каскадами водоспадів. Усі вони стікаються до озера Радунка, що блакитніє з північного боку Межигірської

западини. В озеро втікає й витікає з нього Жива ріка. У цій місцині її майже неможливо переплисти через безліч порогів та небезпечних і підступних вирв. Перелетіти через озеро та Вітрогори без дозволу неможливо. Щойно літун опиняється над водоймою, як його паралізує раптовий панічний страх, який змушує тікати світ за очі й відохочує повертатися. Якщо порушник вирішить перелетіти через гори, це стане для нього фатальною помилкою. Суворі блискавиці миттю наздоженуть і зіб'ють його. Магія волошкових драконів помножена на магію синіх та магію братів вітрів перетворила школу на неприступну фортецю, забезпечила високий захист від непроханих гостей. Отже, ані покинути заклад, ані потрапити на його територію просто так, без спеціального дозволу, немислимо.

Зрештою, навряд чи кому з благородних зміїв спаде на думку порушувати ці заборони. Принаймні ми ніколи про таке не чули. Можливо, спроби й були, та Школа Семи Вітрів уміє берегти свої таємниці. Недарма і за безпеку, і за навчальний процес, і за все-все, що діється в закладі, відповідає її досвідчений голова — синій дракон Палій.

Отже, і Жива ріка, і озеро Радунка — це незмінні вартові нашої школи й важливі її складові: ріка як південне порубіжжя, а озеро як навчальний клас.

Так, я не помилився. В озері пані Віродана, водяна зміївна, проводить деякі уроки, пов'язані з водною магією. Саме завдяки хисту цієї вчительки ми так добре знаємо історію водних артерій нашого світу. До всього добродійка Віродана має талант читання води: вона легко визначає, на що хвора та чи інша водойма і як їй допомогти стати живою. А ще в озері мешкають водяні змії, що навчаються у школі. Праворуч його підпирає скеля Гатосила, і саме в її підводних печерах побудовано їхній гуртожиток.

Решта учнів школи мешкає в гуртожитку, розташованому в печерах гори Гострозорої. Кожна печера оперезана власним магічним колом тиші, яке не випускає звуків за певну межу, натомість вільно їх впускає (мушу похвалитися, це винахід нашої матері). Ці кола навмисно встановлено, щоб учні не вдавалися до хитрощів під час виконання домашніх завдань і не заважали одне одному своїм думанням. Мабуть, саме щоб не заважати одне одному, всі й мешкають поодиноці. Біля кожної печери протікає потічок із чистою та смачною водою — можна і вмитися, і напитися. Неподалік, у сусідній горі Верхуславі, облаштовано гуртожиток для вчителів. Він теж обладнаний колом тиші — з тих самих міркувань, що й печери учнів: щоб ніхто нікому не заважав.